

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. június 9.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

Köszöntés igéje: Zsoltár 93,1-2

Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon. Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te!

Énekek: 241; 434

Lekció: Józsué 11,23

Alapige: Józsué 11,23

Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen úgy, amint az Úr mondotta Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészeikhez képest, nemzetségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a harctól.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, pünkösdkor az ünnepi istentiszteleteken olyan hatalmas ajándék volt számunkra hallani rólad, Jézus Krisztusról, a Szentlélekről. Mert, ahogy énekeltük az énekben is, te így vagy számunkra személyes Szentháromság Isten. Egy örök Isten, aki – hallottuk a köszöntés igéjében is – mindenek felett mindörökkre uralkodsz.

Áldunk, hogy te vagy az ura ennek a világnak, akármennyire is a bűneset utáni világ szomorú igazságait mutatja. Imádunk téged, hogy minden, ami történik, a te terved és célod szerint megy végbe. A természet erői is a te kezdedben vannak. Szeretnénk megköszönni mindenképpen most az esőt a földekre, és könyörögni azokért, ahol baj lett a vihar miatt, kérünk, hogy adj szabadítást irgalmadból. Áldunk, hogy te nemcsak a jókra, de a gonoszokra is felhozod a napodat és esőt adsz igazaknak és hamsaknak, mert te így vagy irgalmas Isten.

És imádunk, hogy az Úr Jézusban szabadítóként is ismerhetünk. Mi téged követünk, számunkra a veled való személyes szeretetközösség erő, megtartatás.

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

De most is szeretnénk gondolni azokra, akik még nem ismernek, talán még el-
lenségeid is. Akár rajtunk keresztül hadd ismerjenek meg, hiszen még mindig tart a
kegyelem ideje.

Köszönjük, hogy mi a te néped tagjaiként istentiszteleten lehetünk újra együtt.
És áldunk téged, hogy az istentiszteleten a legnagyobb ajándék te vagy.

És köszönjük a te szavadat is, amit megérthetünk, szívünkbe zárhatunk. És se-
gíts majd továbbadnunk akár étellel, akár szóban.

Azokat a testvéreinket, akik bármi miatt most nem tudtak jönni, pedig szerettek
volna, kérjük, kegyelmed kísérje. Áldd meg azokat is, akik majd hallgatják az igehir-
detést később. Köszönjük neked, hogy mi így lehetünk egy nép tebenned, hiszen pün-
kösdkor az újszövetségi néped is megalakítottad. Áldunk, hogy így teljes a te néped,
így egy az Ó- és az Újszövetség hívó nemzete.

Jézusért hallgasd meg imádságunkat és fogadd kedvesen imádatunkat.

Amen.

Igehirdetés

Ami az angolok elleni Nemzetek Ligája focimérkőzésen működött, az olaszok el-
len nem sikerült, mert, ahogy hallottuk az elemzésben, az első félidőben nem tudta a
válogatottunk azt a játékot nyújtani, amit kellett volna a taktikai megbeszélések sze-
rint. A második félidőben már a taktikának megfelelően játszottak, ezért is lett izgal-
mas mégiscsak ez a mérkőzés. De elvileg veszítettünk. Én mikor visszanéztem a meccs-
cset, mert utólag néztem meg, akkor is veszítettünk. De a csapat mégis jól tudott
játszani. De csak akkor játszhatott jól, amikor követte a taktikai utasítást.

Józsúé könyvének ezeket a részeit olvasva és különösen is a 11-12. részekben le-
írt történeteket, eszembe jutott, hogy valóban így van a hívó életünk során is, és a
személyes életünkben és közösségi életben egyaránt. Hogyha az Úr népe követi azt
a taktikai utasítást, amit az Úr elmond, követjük az ő akaratát. És pünkösdkor a Szent-
lélek kitöltetése drága ünnepén hallhattuk, hogy Isten igéje és a Szentlélek által van
személyesen velünk az Úr, újra hangsúlyos lett tehát a pünkösdi igehirdetéseinkben,
hogy a Szentlélek vezet, de szükség van az Úr igéjére, ami alapján teszi.

És Józsúé könyvének ez a része, most vagyunk a közepén a bibliai könyvnek. Az
1-12. részben a honfoglalás leírása, a 13. résztől végig a 24. részig, hogy hogyan osz-
totta szét az Úr az örökséget. Mind a két résznél igaz, de most a honfoglalásra, tehát
a harcokra gondolva, az Úr népe győztes harcairól olvasunk, mert követte Józsúé is
meg a nép is az a haditervet – a fociban taktikai, itt meg haditerv, mert háborúról
van szó –, amit az Úr elmondott.

És először arra gondoltam, hogy lehetne a cím ez, hogy Józsúé engedelmessége.
De ahogy elcsendesedtem az igén, egyre világosabb lett, hogy ez nem lenne jó, mert
akkor Józsúén lenne a hangsúly. Hanem sokkal jobb arra figyelni, hogy az Úr en-
gedelmes vezetője milyen. Mert benne van az, hogy kinek is engedelmes Józsúé, ami-
kor teszi a dolgát, mint vezető, illetve, hogy hogyan engedelmes. És egyetlen verset ol-
vastam fel, de majd az igemagyarázat során még utalok itt néhány igeversre, de ez az
egyetlen vers olyan meghatóan világosan mutatta, hogy kinek is engedelmes Józsúé,
az Úr népe rajta keresztül, meg hogyan.

„Elfoglalá azért Józsúé az egész földet egészen úgy, amint az Úr mondotta Mó-
zesnek,” – és aztán folytatja, hogy elosztotta örökségül és béke lett. Az új fordítású
Bibliában a béke szó is szerepel. Károliban: „A föld pedig megnyugovék a harctól.”

„Egészen úgy”, az „egész földet” – itt olyan ősi kifejezés van, ami erre utal, hogy valamit teljesen. „Egészen úgy.” Miért? Ez a hogyan: azért, mert az Úr elmondta Mózesnek, hogy mit kell tenni. És itt ebben a versben halljuk, hogy Józsué cselekedett – „elfoglalta azért Józsué” –, de ő azért tehetette, az egész részből ez derül ki, és mindjárt erre utalok is, mert Józsué eszköze az Úrnak. Ezért fontos, hogy kinek engedelmes meg hogyan, és hogy ez számunkra is a személyes életünkben vagy a közösségre nézve nem mindegy, hogy kinek engedelmeskedünk meg hogyan. Ahogy egy focimérkőzésen se mindegy, hogy mindenki azt csinálja, amit akar, mind a huszonkét játékos átgondolja, hogy melyik a legjobb szerintem számomra, és én úgy játszom. Ott is megvannak a szabályok.

Mitől függ az, hogy Józsué hogyan engedelmeskedik? Ez kiderül rögtön a történet legelejéről. Így indul a 11. rész: „Mikor pedig meghallotta ezt Jábin, Hásornak ...” – vagy Hácornak – „... királya...” – elkezdjük olvasni a felvezetést, hogy milyen hatalmas hadsereg készül megtámadni Józsuét és Izrael népét. De a 6. versben olvasunk, hogy nem Józsué csinál valamit, hanem rögtön az Úr. „Ekkor monda...” – vagy ősi szövegben így van: és monda – „... az Úr Józsuénak:...” – és utána indul be az események menete.

Hol vagyunk tehát? Izrael mostanra elfoglalta Józsué vezetésével a középső vidékeket, a déli vidékeket és a 11. részben bemutatja, hogyan foglalja el Izrael népe Józsué vezetésével az északi részeket, Galilea és a környéke részeit.

Amikor elfoglalták, és itt a 23. versben összefoglalja, hogy mi is történt, szeretném fölhívni a figyelmet, és ez most nagyon fontos, nemcsak az elfoglalás tényét emeli ki az Úr igéje, hanem azt is, hogy majd szétszítja, illetve szétszította. Így olvastam: „és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészeikhez képest, nemzetsegeik szerint”. Itt múlt időben beszél, mert ugye a történeteket leírja a kijelentésben. De most ha az események idejébe képzeljük magunkat, akkor így szeretném mondani, hogy úgy hangzik el nekünk, akik mi is olvassuk ezt az igét, hogy: elfoglalták és szét is osztotta. De ez csak előrevetítve látható, mert a folytatásból derül majd ki, hogy ez hogyan is történt. Ez is mind azt jelzi számomra, hogy nem az a fontos, amit Józsué csinál konkrétan, hanem hogy az Úr mit mond, mit tesz, mit ígér.

A 11. és a 12. részek összetartoznak. A 12. rész egyszerűen leírja azoknak a névsorát, azoknak a királyoknak a neveit is meg a területeket, amiket még Mózes idejében is elfoglalt – most már hadd mondjam így – az Úr, meg azokat, amiket Józsué által foglalt el az Úr. Csak a 23. vers a 11. részben összefoglalja az események menetét.

Az északi részek meghódoltatása után tehát az Úrnak tetszett egy fontos kijelentést tenni: beteljesedett minden, amit én mondtam Mózesnek. Ehhez mire volt szükség? Engedelmességre. Mert Józsué engedelmeskedett. Amint az Úr mondotta Mózesnek, egészen úgy csinált Józsué mindent, amikor elfoglalta a földet. Ugyanis Józsué vezető, ő a hadvezér – mondhatnánk ezt is –, de közben az Úr szolgája. Mózes is nevezi így többször is ezekben a részekben a kijelentés: az Úr szolgája.

És én még tovább szeretnék menni, mert ki kapott még ilyen megtisztelő nevet, hogy az Úr szolgája? Most hallottunk nem olyan régen róla az igehirdetéseinkben pünkösd ünnepén is. Nem a Szentlélek szenvedett, mint az Úr szolgája, hanem az Úr Jézus. Az Úr Jézus is hadvezér. Tudnánk erre igét mondani, hogy Jézus hadvezér? Hol van az Újszövetségben arról szó, hogy Jézus hadvezér, fejedelem? „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitarással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért.

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

Nézzén a hitnek fejedelmére...” – így van a Károliban, új fordításban elkezdője – „... és bevégezőjére Jézusra...” De itt nincs vége a szakasznak, most már nem folytatom az idézését, csak szeretnék utalni rá, hogy párversssel később meg arról olvasunk, hogy az Úr Jézus mennyei Atyja az övéit úgy szereti, mint apa a gyermekeit. És Jézus hogy beszélt a mennyei Atyáról? A főnököm? A hadvezérem? Nem! Atyám. Jézus nemcsak az Úr szolgája volt, mint hadvezér, hanem ő a mennyei Atyának az egyszülött Fia.

Azért szerettem volna így mondani a magyarázatban: Józsué könyve 11. részében nem olvassuk ezt, hogy apa és gyermek viszonyban van az Úr a népével vagy Józsuéval. Máshol igen. De ez a rész is mutat Jézusra előre, ezért gondoltam így kiemelni, hogy milyen kapcsolat van a hadvezér, az Úr szolgája, Józsué és az Úr között. Ugyanolyan kapcsolat, mint Jézusnak az egyszülött Fiúnak volt a mennyei Atyával. Az engedelmes Fiú – és ezt azért akarom kiemelni, mert benne van akkor a folytatásban a lehetőség: kinek engedelmes Józsué? Kinek lehetünk mi is engedelmesek egyénként és közösségként? Annak a valakinek, aki nemcsak hadvezérünk már, hanem mennyei Atyánk Jézusban és Jézus által. Gyermeki bizalommal – ez a fontos.

A bizalom, a hit katonai bizalom is. Csak a katona kifejezésnél egy kicsit úgy érezhetnénk, hogy hát azért ott parancsnak engedelmeskedünk. Ezért gondoltam így végig vinni, hogy de ez olyan katonai szolgálat az Úr szolgálatában, szolgálóként, aminek az engedelmesség részénél gyermeki bizalom. A hadvezérünk az édesapánk. És nem azért tesszük meg csupán, mert hadvezérként parancsol valamit, hanem mert tudjuk, hogy hogy szeret, és tudjuk, hogy mindent, amit tesz, és amit mond, az az ő szeretetéből fakad.

Ezért újra hadd olvassam fel. Mit olvastunk a 11. rész elején? Bemutatja a nehéz helyzetet – hadd mondjam így –, a lehetetlen helyzetet: létszámban is és katonai képességekben óriási túlerővel szemben kellene Izrael népének védekeznie. Itt megint valami nagyon fontos: honfoglalásról olvasunk, igaz, tehát Józsuéék a támadók, úgymond, az Úr vezetését így kell követniük, de most őnekik kell védekezni, mert az ellenség támad, hogy elpusztítsa Józsuét és az Úr népét. De mi volt, amit hallottunk? „Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük,” – és elmondja, hogy miért ne. Ez a kifejezés juttatta eszembe ezt, hogy itt gyermeki bizalom van. A hadvezér szokta mondani a katonáknak, hogy ne féljete, de azért itt, azt gondolom, hogy egy hadvezér nagyon vigyázva használja ezt a szót, hogy félni, mert nehogy amiatt kezdjenek félni a katonák, hogy: vajon miért mondja most a hadvezérünk, hogy ne féljünk? Lehet, hogy ő is fél? Tudjuk, hogy az Úr nem szokott félni, de mikor ezt mondja, hogy ne féljete, akkor benne van ez a szeretet, hogy ő tudja, hogy bátorítanom kell az én katonáimat, az én vezetőmet is.

Józsué tehát elfoglalta ezeket a részeket is, az egész földet elfoglalta, amire nézve neki az Úr parancsot adott, mert mindent úgy csinált, ahogy az Úr mondta Mózesnek. És itt benne van, hogy az ige szerint tett mindent. A honfoglalás ugyanis az Úr műve. Ezt, hogy ige szerint történik minden, az azt igazolja, ez az Úr műve. Józsué az Úr eszköze. Harcol Józsué is, fegyverekkel harcol a nép is, de akkor is az Úr végzi. Ő adta – múlt időben hangzott többször is –, ő adta kezükbe a városokat, Jerikót is meg Ait is. Ő adta a földet oda, ő adta a győzelmet, ő mondta el, hogy hogyan fogtok győzni. És azt tették és tényleg úgy győztek a szava – ami sokszor ígéret is –, tehát a szava, az ígérete szerint, és ha kellett, konkrét parancs szerint. Mindent elmondott. És én csak azért gondoltam azzal kezdeni, hogy a legelőször a mostani

történetben pedig: ne félj. Ez nem parancs, ez egy hihetetlen bátorító, vagy ha kell, vigasztaló kifejezés, kijelentés.

Én nem tudom, hogy ti hogy vagytok vele, ha van egy olyan helyzet, ami túlerővel szembeni ellenséges támadás ellened, tehát túlerő létszámailag is meg erő szempontjából is, és akkor lehet, hogy mi is szívesebben halljuk az Úrtól egy napi csendességben vagy egy lelki testvértől vagy egy prédikációban, hogy ne félj. Mert jaj, köszönöm, Uram, hogy ezt mondtad. Aztán majd tudjuk, hogy mondani fogja azt is, hogy miért ne. Mert az Úr nagyon jól tudja, hogy hogyan kell az övéit erősíteni, bátorítani, hogy azt a győzelmet átéljék, amit ő végez el. Ezt olyan szép kimondani: átélni azt a győzelmet harcosként, az Úr hadserege tagjaiként, amit ő végez el. Nem mi. Ő.

Amikor Józsué meghallotta ezt, hogy ne félj, azért kellett meghallania, mert rengeteg ellenség támadt. Így volt, hogy: „És kijövének ők, és velük az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fővény, amely a tenger partján van, és igen sok ló és szekér.” Lovak és szekerek voltak az egyiptomi hadseregnek is, ami a sík vidéken a mai tank. Tank ellen harcolni kézi fegyverekkel – így képzeljük el, és óriási hadsereg.

„Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkorra mindnyájukat átdöföten vetem az Izrael elé.” Halljuk? Tehát én vetem átdöföten – ez azt jelenti, hogy nektek nem kell semmit csinálni, ők meg fognak halni: „az Izrael elé”. „Lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig égesd meg tűzzel” – csak ez a feladatod. De közben a történetből látszik, hogy mégis volt ott harc is. De a harcnak a végbemenetele az már olyan volt, hogy átdöföten az Úr elénk adta őket. Egyszerűen győztünk. Azért, mert az Úr harcol.

De Józsué számára, mikor hallotta ezt, hogy ne félj, mert akármilyen sokan is vannak, én győzök – esetleg eszébe juttathatta, amit még mózesi törvényekben az Úr a haditörvénnyel egyértelműen kijelentett, hogy ha majd készülsz háborúba menni, náladnál sokkal nagyobb létszámú hadsereg ellen. Tehát Izrael fiainak mindig akkor kellett volna csodálkozni, hogyha ők lettek volna többségben.

Nem tudom, hogy ti ezt komolyan veszitek-e? Mert én szeretném komolyan venni. Nem mindig sikerül. Hogy akkor csodálkozol-e, hogyha úgy érzed, hogy olyan kemény a támadás, nem fogok tudni megállni, már megint mi történik, vagy ki támad, meg hogyan. Ekkor csodálkozol-e vagy akkor csodálkozol, hogyha csak ilyen egyszerű kísértések érnek? Ilyen könnyű ellenállással meg tudom oldani ezt a problémát? Hát azért én az ellenséget erősebbnek gondoltam volna! Mert az Úr erről tesz ígéretet az ószövetségi haditörvényben, hogy az ő népe, amikor harcol, arra kell, hogy felkészüljön, hogy nálánál hatalmasabb ellenséggel lesz mindig dolga.

Emlékezték, hogy Aínál miért is veszítettetek? Ákán miatt, de az is benne volt, hogy azt mondták, hogy ó, elég csak két-háromezer katona, kevesen vannak, nem kell az egész hadseregnek jönni. Bezzeg utána Józsué nagyon jól tudta, hogy az egész népnek kell harcolni menni, nem szabad lebecsülni az ellenséget.

Az Úr, amikor azt monda, hogy ne félj, mert valami fog történni a túlerővel szemben is, mert én harcolok, akkor ő nem mondott semmi újat. Ő csak megerősítette a Szentírás kijelentését. Mózes 5. könyve 20. rész.

Így van az Úr mindig az övéivel. „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Akkor mindig tegyük oda, ahogy én is szoktam, néha ti is úgy érzitek, hogy de hát Uram, most ki is az a...? De hát ő milyen személy? Vagy: hányan vannak! Vagy milyen lehetetlen élethelyzetet jelent annak a valakinek a támadása! De hát, ha az Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk?

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

Az Úr tehát fölvezette a történet leírásában itt a kijelentésben, hogy micsoda ellenség támadott ott az északi részeken, de semmi probléma nem volt, mert itt az Úr harcolt.

Nekünk nem emberek ellen kell soha harcolni – ezt jó lenne akkor is komolyan venni nekem is, amikor én emberekre kezdek haragudni azért, mert harcolnom kell ellenük, úgy érzem. Kik ellen kell nekünk harcolni? „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”

Ha valamelyikőtök úgy érzi, hogy emberek ellen van harca, az száz százalék, hogy valaki nincs a helyén. Vagy az Úr nincs a helyén vagy az ellenség vagy te. Nekünk lelki harcunk van, az emberek csak eszközök. Nagyon kemény eszközök lehetnek, de az emberek csak eszközök. Nekünk a fejedelmek ellen, a Sátán támadásaival szemben van harcunk.

És miért biztos a győzelem? Mert Jézus győzött. Jézus győzelme nem akkor fog eldőlni, amikor ő eljön. Az Úr Jézus győzelmet aratott egyszer s mindenkorra. Tehát nekünk, ha az Úr soha nem mondana semmit a lelki harcaink idején a földi életünk során, akkor is nekünk mindig adott lenne: az Úr Jézus a győztes. És az ő győzelme nekünk is örök örökséget szerzett.

Gondoljátok el, hogy amit itt olvasunk, hogy: „Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen úgy, amint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészeikhez képest, nemzetségeik szerint” – ez a kifejezés ez ránk is igaz. Már régen eldőlt, öröktől fogva eldőlt, és az Úr Jézus váltságművében pedig egyszer s mindenkorra elvégeztetett, hogy az az örökség, amit az Úr nekünk készített – múlt idő, öröktől fogva múlt idő! –, az készen áll. Neked is, nekem is. Kész van az örökség. Akkor lesz nyilvánvaló, mikor eljön az Úr Jézus. De ez az örökség már a mienk. Csak lehet, hogy addig, amíg nem jön el Jézus, akár ma is még, ha hazamegyünk innen vagy holnap is, lehet, hogy lesznek csaták, lelki harcok, de az nem a mi harcunk, hanem ez az Úr harca. Meg akarja mutatni az Úr, hogy én hogyan adom neked azt az örökséget, ami a tied. Azt örökölni fogod és a földi életed során én ezt az örökséget készítem számodra.

Ezek a lelki harcok az Úr szempontjából ott is nagyon bátorítóak, hogy hosszú ideig tartanak. Itt olvastuk a 18. versben: „Sok napon át viselt hadat Józsué mindezekkel a királyokkal.” Amikor neked lelki harcaid vannak, hány nap után szoktad mondani, hogy meddig még? Vagy hány hónap után? Vagy hány év után? Ezt most magamnak is mondom már.

Emlékeztek, azért nem adta oda az Úr egyből az egész területet egy pillanat alatt szinte a népének, mert azt mondta, ha mindent azonnal kipusztítotok, a végén még a vadak majd elterjednek, és akkor a vadakkal, a vadállatokkal lesz gondotok azon a földön, ami a tietek. Nem. Fokozatosan adom nektek a városokat, a győzelmet azért, hogy így békességetek legyen fokozatosan és folyamatosan. Tehát volt oka annak, hogy nem azonnal adott az Úr mindent. Mert adhatott volna, de ezt mondta, hogy nem.

Az biztos, hogy körülbelül hét esztendő eltelhetett, mert amikor elkezdődtek ezek a harcok, akkor Káleb 78 éves volt, és amikor Kálebnek harcolnia kell Hebronért – majd a 14. részben olvassuk –, akkor ő csupán 85 éves. 85 éves. Halljuk? 85 évesen kezdte Káleb azt a harcát, ami az ő örökségéért volt. Úgyhogy nem vagyunk elkésve! Kálebnek csak 45 esztendőt kellett várni arra, hogy akkor majd övé legyen az, amit

az Úr megígért. Csakhogy az Úr megígérte és Káleb ezt elhitte. Józsuéről pedig olvasuk, hogy éveken át harcolt, mert az Úr így harcolt.

János evangéliuma 16. részének 33. versében az Úr Jézus a búcsúbeszédeit zárja. Ez most azért fontos, hogy az utolsó bibliai vers az Úr Jézus búcsúbeszédeiből. A 17. részben már János evangéliumában az Úr Jézus imádsága hangzik. És a búcsúbeszédének ebben az utolsó mondataiban vagy mondatában azt mondja, hogy: „E világon nyomorúságtok leszen; de biztatok: és meggyőztem a világot.” Ez a nyomorúság azt is jelentheti, hogy lehet, hogy nem egy év alatt ad meg az Úr valamit, hanem csak hét év múlva. Lehet, hogy nem azonnal kapok meg valamit, amit az Úr megígért, hanem egy picit később, mert az Úr harcol, és az ígértét úgy teljesíti be, hogy közben telik az idő. De az Úr harcol közben és mi is ennek részesei vagyunk.

Az egyik fiatal kis család mondta el, hogy házépítésben vannak és hát átvágták őket nagyon durván, és hogy ahelyett, hogy örülhetnének már, hogy kész van minden, egy csomó nehézség van benne. De olyan jó volt hallani tőlük is, hogy de az Úr előtt vannak, hogy: – Uram, te mit akarsz nekünk adni ebben a szörnyű és nagyon gonosz emberi tettben? Nem azt jelenti, hogy könnyű az egész. Sőt, ez egy nagyon mély lelki harc, de ők tudják, hogy kire kell tekinteni. Nem azért mondják ezt, mert mi úgyse tehetünk semmit, hanem hogy mi az Úr terve, célja, akarata, mert ő a vezető. Ezt példaként mondtam csupán, de a példa arra legyen példa, hogy milyen az Úr. Nem a körülmény a kérdés, hanem hogy az Úr hogy harcol.

És még az Úrra vonatkozóan egy fontos jellemző. Azok, akik a Szentírás tekintélyét nem akarják elfogadni vagy akik Istent, a mi drága Urunkat vagy az Úr Jézust kőkeményen támadni akarják, ezt a bibliai verset is fölhasználhatnák, a 20. verset: „Mert az Úrtól volt az, hogy megkeményítvén szíveiket, haddal menjenek Izrael ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nekik irgalom, hanem hogy elpusztítsa őket, amint megparancsolta az Úr Mózesnek.” Azaz az ellenségnek a gonosz, keményszívű elszántsága, hogy menjünk együttesen mindannyian Izrael ellen, Józsué ellen, és akkor nem fogunk úgy járni, mint a déli meg a középső országrészek városai. Ez a kőkemény istentelen és Isten népe ellenes támadás azért történt, mert ez az Úrtól volt. Miért? Mert az Úr megkeményítette a szívüket. Miért? Ahogy a fáraónál is történt. A fáraó gonosz volt, bántotta az Úr népét, megkeményítette a szívét folyamatosan. És egyszer csak jött az, hogy az Úr megkeményíti a fáraó szívét, és ő ezt előre meg is mondta Mózesnek még a csipkebokornál.

Mert ez az egész honfoglalás történet, az Úr szabadítása miért zajlik? Mert betelt az emóreusok gonoszsága ideje. Eltelt négyszáz esztendő, eltelt az Ábrahám utáni negyedik nemzedék, és mivel Izsák akkor született, mikor Ábrahám száz éves volt, ezért az egy nemzedék az száz év és így jön ki a négyszáz esztendő. Ez az esztendő eltelt, és az Úr megmondta, majd csak akkor viszem be az én népemet, Ábrahám, a te utódaidat arra a földre, amit nekik ígértem, amikor betelik az emóreusok gonoszsága. És a Bibliából is tudjuk, meg a régészeti leletek is mutatják, hogy valóban így volt, betelt az emóreusok gonoszsága, azaz eljött az Úr végső ítélete ezekre a népekre. Csak azokat a városokat kellett így elpusztítani, akik közel valók voltak. Ezek a népek, itt van a nevük is. Ezért az Úr megkeményítette a szívüket, ami már amúgy is kemény volt, de ez az ítélet jele. Ezért ha fájó is, de így van: nincs irgalom.

Itt megint Jézusra nézzünk, mert amikor az Úr ítéletéről olvasunk, amikor az Úr megítéli a gonoszokat, a keményszívűeket, akik nem hajlandók hozzá térni, pedig jól tudják, hogy milyen az Izrael Istene, és az Úr ítéli őket az ószövetségben,

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

ezek a történetek is mindig mutatják, hogy mit kellett elhordozni az Úr Jézusnak, amikor ítéletet kellett elhordoznia. Mert azért, hogy téged meg engem, ha az Úréi vagyunk és az Úrhoz térünk, ne kelljen ítélnie, ezért az egyszerű Fiút kellett.

Lehet, hogy a Józsué története minden, a mai 21. századi humanista gondolkodású embernek olyan igazságtalannak látszik. Miért ilyen az Isten? Hát az Isten nem szeret mindenkit? A Biblia Istene olyan, amilyennek a Bibliában kijelentette magát, meg amilyennek mutatta Jézusban magát. És Jézusban látjuk, hogy milyen, amikor Isten ítél. Végérvényesen. Nincs irgalom.

Hogy is kérte Jézus a Gecsemáné kertben? „Abba, Atyám!...” – azaz drága menyeyei Atya – „... Minden lehetséges néked.” Ha lehet, akkor... – ugye a folytatást tudjuk. De nem volt lehetséges. Mert most vagy a Fiának irgalmaz meg a mennyei Atya, vagy akkor nincs váltság.

Az ellenség elszántsága, keményszívűség és az Úr szívüket megkeményítő munkája is bemutatja, hogy ki is az az Úr, akit Józsué képvisel, és akinek Józsué eszköze. És ez ma is így van.

De még mielőtt tovább lépek, azt is jegyezzük meg, hogy az emóreus népek gonoszságának a mélységét és keményszívűségét jól mutatja az is, hogy kinek a házába ment be az a két kém, milyen foglalkozása volt annak a valakinek, akihez bementek. De ne feledjük, hogy éppen ez a foglalkozású személy az – most nem mondom, hogy férfi vagy nő –, aki a legszebb hitvallást teszi Izrael Istenéről. Pedig őneki is el kellett volna pusztulni. De nem. Ráháb irgalmat nyert, irgalmat kapott. A gibeoniták is életben maradhattak, mert ők is félték az Istent. Igaz, hogy becsapták Józsuéékat, de azért csapták be, mert féltették az életüket. Mert tudták, hogy milyen Izrael Istene. Ők is életben maradhattak, irgalmat kaptak. Újszövetségben Sault hadd mondjam, aki Pál is. Ő is nagyon keményszívű volt. De aztán a damaszkuszi úton megismerte ő is, hogy az Úr engem nem agyoncsapott villámával, mert megtehetete volna – bűnösök közt első vagyok én, mondja Pál –, de az Úr rajta megkönyörült.

Mert az Úr Józsué könyve 11. részében is olyan Isten, aki harcol az ő népéért, és jaj az ellenségnek, de van, amikor az emberek közül a legdurvább ellenség is bármikor az Úré lehet, hogyha a keményszívűségtől megszabadul, felismeri az Úr Jézusban a Szabadítót. Akkor onnantól fogva ez az ember is, az ilyen megtérő bűnös is, mint Saul vagy Pál, ugyanolyan lesz, mint Józsué. Mit csinált? Gyermeki bizalommal hadvezérként engedelmeskedett ennek az Úrnak, aki vezette őt. Józsué engedelmes szolgája az Úrnak.

Az engedelmességről sokkal egyszerűbb már beszélni. Testvérek, ha olvastátok a történetben, akkor tudjátok is, hogy milyen gyakorlatias módon engedelmeskedett Józsué az Úrnak. Miközben az Úr használta őt, mert eszköze volt, az Úr cselekedett, és Józsué ennek az isteni tettnek volt az eszköze.

Én – most hadd mondjam így a teljesség igénye nélkül – csak az Úr szempontjából az első gondolathoz kapcsolódóan szeretném mindenképp kiemelni a fontosabb mozzanatokot – ezt olyan egyszerű kimondani, de jó kimondani. Hogyan engedelmeskedik Józsué? Bízik. Bizalommal. A bizalmat ahhoz a mozzanathoz csatolom, ezt a gondolatot, amikor Józsué valóban a lovak inait elvágja és elégeti a szekereket. Mind-egyik kommentáríró, akiket olvastam, ezt megjegyezte, hogy ez Józsué bizalma is volt, mert ezzel azt mondta ki: nekem nincs szükségem harci szekerekre meg harci lovakra ahhoz, hogy győzelmet arassak. Mert a taktikai utasításokat úgy adta az Úr, hogy nem volt szó lovakról meg harci szekerekről. Sőt, épp az ellenkezője. Lehet, hogy

nektek nem kell semmit csinálni, mert mindent én csinállok, ti csak higgyétek el, hogy győztetek. Múlt időben. De azért ehhez bizalom kell. Ha lehetne használnom ezeket a lovakat meg szekereket, hát azért csak biztosabb lenne a győzelem, nem, Uram? Hát igen, ha neked kéne harcolni. De hát én harcolok, nekem meg nincs szükségem rá.

A Zsoltárok könyvében van is erről szó egyébként. A 20. Zsoltárban olyan drága az Úr kijelentése, hogy még a zsoltárokból is, amik ugye istentiszteleti énekek is voltak meg a hívő emberek személyes imádságai, elhangzik, hogy lehet bízni az Úrban: „Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevére emlékezünk meg.” Olyan szép, hogy a bízni szó a Károliban itt dőlt betűvel van szedve, ami azt jelenti, hogy az állítmány a héber nyelvben odagondolható. Már nem is kell odatenni, annyira természetes, hogy nem a lovak és a szekerek, ami nekünk a segítség. Ami az állítmány: „emlékezünk meg”. Tehát benne van, hogy nemcsak hogy bízunk most meg majd a jövőre nézve is, hanem tudjuk, hogy a múltban is ez így történt. Tehát bízunk, hisz Józsué az Úrban. Egyedül az Úrban bízunk.

Az a fájó – újra mondom –, a 21. századi humanista gondolkodású embernek nagyon fájó igazság, hogy hogyhogy az Isten ilyen, hogy ő megkeményíti azokat a gonosz embereket. De nekünk nem. A mi Istenünk ilyen. Lásd a keresztet, lásd, hogy Jézusnak mit kellett elszenvednie, amikor ítélte az Isten. Ez a megváltásunk ára.

Józsué, amikor elvégzi, amit el kell végezni, itt a történetben abban látszik, hogy amikor győzelmet arat az Úr és szembesülnek azzal, hogy elveszett az ellenség, az a hatalmas sereg elveszett, elpusztult, visszafordul Józsué, hogy Hácór/Hásor városa ellen menjen. És ezt a várost föl is égeti, mint Jerikót és Ait, Hácort is fölégeti Józsué. Ez része volt annak az ítéletnek, amit az Úr végrehajtott. És azokat a kifejezéseket használja itt az ősi héber nyelv, ami arra utal, hogy ezek a városok, amiket megégettek Józsuék, ez a három, ezek az Úrnak lettek fölajánlva. És azok a gonosz, keményszívű ellenségek, akik elvesztek ezekben a harcokban, ők is az Úrnak lettek felajánlva. Isten ítélte, szent az Úrnak, csak az ítéletre nézve.

Ráháb meg mindazok, akik megmenekültek, de Ráhábnál olvassuk is, hogy ő élő hitre jutott, mert ő az Úrban bízó asszony lett, Ráháb azért nem lett megítélve, mert ő az Úr kegyelmét ismerhette meg és fogadhatta el. És Józsué engedelmes, az Úrnak felajánlja azt, ami az Úré az ítéletben.

Saul ezért volt mérhetetlenül engedetlen és gonosz, mert ahelyett, hogy az amálekit királyt is meg minden állatot az Úrnak felajánlta volna, ő megtartotta életben. És emlékeztek, ezt az Úr nagyon súlyos ítéletképpen meg is jegyezte és végre is hajtott Saul szemből. Pedig ő volt Izrael királya.

Anák fiait is Józsué legyőzte. És elmondja, hogy mely városokban vesztettek el az Anák fiai. Ők voltak azok az óriások, akik miatt annak idején Józsué meg Káleb kortársai, a kémek megijedtek és fellázították a népet. De most azt olvassuk itt a 11. részben, hogy az Úr győzelme abban is, hogy még az óriás méretű – és tényleg azok voltak – és hatalmas harcosok, mint a Góliát Dáviddal szemben, elvesztek. Csak néhány város maradt ott, későbbi filiszteusok városok mindenképpen, ahol maradhattak még ilyen óriás méretű ellenségek. De elvesztek. És itt összefoglalóan mondja ezt el, hogy Józsué őket is elveszítette.

Káleb történetéből megtudjuk majd a 14. részben, hogy Káleb is harcolt. Mert ugye az évek során, minimum a hét év alatt biztos, hogy sok minden történhetett.

Ezért most hadd mondjam így: ki az, aki számodra az óriási ellenség? Ahogy már mondtam az előbbi gondolatnál is, Dávidnak góliátnyi méretű volt. Vagy neked

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

milyen méret számít óriásnak? Olyan nagy a hited, hogy neked egy Góliát is kis törpe? Vagy olyan kicsi a hited, hogy még egy kisméretű ellenség is rettenetes? – Hát Uram, én most örülök, hogy élek, ne most próbáld engem! Az én hitem most gyenge, én most nem tudok harcolni. Én most nem tudok semmit csinálni, mert nem tudok benned bízni. Igen, de az Úr harcol, és az Úr helyreállít.

De Józsué bízik az Úrban. Ő nagyon jól tudta, hogy az ellenség minden gonosz terve, amit terveztek, hogy együtt, végső csapást ellenünk, semmit nem érhet el, mert az Úr a győztes. Ezt hallotta is az Úr szavában és átéli, amikor harcol. Józsué elfogadta, hogy az Úr ítélni akar, akkor én ennek vagyok az eszköze.

Itt azt akarom kiemelni, hogy Józsué bizalma annyira az Úrban bízó és annyira az Úrra tekintő, hogy amikor az Úr ítéletét kell meghirdetni, végrehajtani, azt is végrehajtja. Nem úgy van, hogy én csak azt hajtom végre, ami a szeretetről beszél, az irgalomról. Nem.

Emlékeztek, Jézus maga is meghirdette az Isten kegyelmét, de mindig meghirdette az isteni ítéletet is, ha valaki elutasítja a kegyelmet.

A magvető példázatában három példa arra utal, hogy nem fog kikelni a mag. Egy van, ahol van gyümölcs is. És a legelsőnél is aztán elhangzik, hogy van, hogy a Sátán kiragadja. Hangzik az ige, de olyan, mintha nem hangozna, mert a Sátán kiragadja. És utána Jézus az Ézsaiás könyve 6. részéből idéz, hogy azért beszélek példázatokban – ilyen gyönyörű szép példázatokban, most hadd tegyem így hozzá –, hogy: „Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjete.” A magvető példázata akármennyire is szép, azt hirdeti: nézzétek meg, hogy sokaknak az ítéletet hirdetem.

De ahogy elhangzott az előző gondolatban is, akkor is mindig felragyog a kegyelem. Újra hadd mondjam: Saul/Pál is hitre jutott, megismerte az Úr kegyelmét. Csak mondjuk ki, hogy amikor hangzik az ige, aki hisz, elfogadja az ígét, az Úr szeretetét, kegyelmét éli. Aki elutasítja, keményszívű marad, az ítéletet vonhat magára, és jaj annak, aki Jézus nélkül találkozik az ítélő Istennel.

Józsué is, mi is kell, hogy ezt tudjuk, hogy az Úr harca, az Úr győzelme az ellenséget ítéli, az övéit pedig, akik lehet, hogy korábban ellenségei voltunk, de kegyelme-sen magához ragadja.

Elfoglalva a föld – ez visszatekintés. Elosztva a föld – ez pedig előre tekintés. Ahogy az elején jeleztem. Elfoglalta, elosztotta. Itt egy versben összefoglalva a múlt és a jövő a kijelentés szempontjából, ahogy itt le van írva.

Ez a mi életünkben is így van. Van, ami mögöttünk levő, az múlt. Van, ami még előttünk levő, de az igei üzenetben, amikor engedelmisségünkről van szó, hogy ma mit teszek, a múltra nézve megtörtént már, köszönöm, Uram, hogy győztél. A jövőre nézve mit teszek ma? Hát, amit az Úr mond. A jövő miatt is, amit ma teszek, azért teszem úgy, ahogy mindenben, mert tudom, hogy az Úr a jövőben is mit akar adni.

És ezért történhetett meg – és ezzel zárhatjuk az ige hirdetés üzenetét –, hogy a föld pedig megnyugodott a harctól. „A föld pedig megnyugovék a harctól.” Ez nem azt jelentette, hogy nem kellett utána harcolniuk. Egy csomó csata még zajlott utána is. Csak mivel behódolt az a föld, a középső része, a déli meg az északi részek, ez most már Józsuéékhoz tartozik, ezért az Úr ki akarta jelenteni: „A föld pedig megnyugovék a harctól.” Békesség van, de még csatákat majd kell harcolni.

És ez a mozzanat is nekem azt hirdette, hogy ez tényleg épp olyan, mint az újszövetségi hívó nép, a mi életünk. Jézus győzött. És mit mondott? „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a

világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” Meg: „E világon nyomorúságtok léssen; de bizzatok: és meggyőztem a világot.”

És közvetlenül ez előtt meg, tehát a János evangéliuma 16. részének a 33. versét megelőzően mit mond Jézus? „Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszlatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” Jézusnak a kereszthalálban, kereszthalál előtti órái, itt még az Atya vele van. És ez bátorító neki: nem vagyok egyedül. Hiába hagytok el, én nem vagyok egyedül. De aztán majd el kellett hagyatnia az Istentől. Aztán rátér a 33. versre. A 33. vers első fele: „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok léssen; de bizzatok: és meggyőztem a világot.” Tehát Jézus a békességéről őbenne beszél.

Megnyugodott a föld. Most háború van Ukrajnában. Kárpátaljai szeretteink is emiatt hogy szenvednek, meg mi is, tehát a szó fizikai értelmében háború van. Ez nem béke, ez háború a szó legteljesebb értelmében. És lelki harcaink vannak, amíg Jézus el nem jön, minden nap talán vagy egy nap többször is. De az Úr azt mondja, hogy megnyugodott ott a föld. Mert a győzelem elvégeztetett, behódolt. A Sátán meg az angyalai semmire nem képesek. Amit tesznek, csak azért tehetik, mert azt az Úr így akarja és így hagyja, mert az Úr az Úr. Ez a történet erről beszél.

Az a kérdés, hogy bízunk-e az Úrban bátran, hittel és engedelmisséggel, hogy végrehajtsa az Úr a mi életünkben is azt, amit Józsué életében meg az akkori nép életében végrehajtott.

Békességet adhat az Úr fizikailag is. Alig várjuk, hogy Kárpátalján is legyen béke, legyen vége az orosz-ukrán háborús helyzetnek. De békeidőben is miről lesz szó, amíg Jézus el nem jön? Akkor békesség körülöttünk, a helyzetünkben is, van békesség. Lehet ilyen. De akkor is a döntő az Úrral való békesség lelki valósága.

Megnyugovék a föld. Nem ez volt a célja az Úrnak, mert a cél az volt, hogy örökséget adjon a népének. De itt a 'megnyugovék a föld' arra fog utalni, hogy az Úr mégis adhatott egy olyan időszakot a sok harc után, hogy most egy kis nyugalom, pihenés, de közben az Úr az ő tervét, akaratát viszi végbe Józsuéék életében.

Mi az, ami számodra most nyugalmat vagy békességet jelenthet a körülmények, az élethelyzeted tekintetében? Lehet, hogy megadja az Úr, de nem biztos. De ha nem is adná meg, akkor is az Úr békessége a mienk. És akkor azokban a körülményekben, helyzetekben, ahol még nincs békesség talán, de az Úr a harcát harcolja, hogy győzelmet adjon, hogy azt a győzelmet, amit az Úr Jézus elvégzett, naprakésszé tegye az ő szava, ígérete szerint.

Azért imádkozzunk, hogy segítsen az Úr így bízunk őbenne, bátor szívvel, hittel. Könyörögjünk.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, áldunk azért téged, hogy amikor az volt a kérdés, hogy az egyszülött Fiút ítéled-e vagy sem, akkor nem volt kérdés. Köszönjük neked, hogy Jézus lett elhagyatott az Istentől, hogy mi megtapasztalhassuk, hogy az Isten velünk. Köszönjük, hogy mi így ismerhetünk már téged.

És áldunk azért is, hogy bármennyire is fáj sokszor a szívünk mások keményszívúsága miatt, akik amúgy fontosak nekünk, nagyon szeretjük is őket, csak olyan nehéz megérteni, hogy miért ilyen kemény a szívük veled szemben, de áldunk, hogy ma is bátorítottál, hogy ők is bármikor hitre juthatnak.

AZ ÚR SZOLGÁJA ENGEDELMESSÉGE

Szeretnénk a helyünkön lenni azokban a csatákban, amiket te vívsz általunk. Köszönjük, hogy a személyes életünkben, a házasságunkban, a családi életben, a gyülekezeti közösségünk életében is te ezt a harcot megvívta és megvívod. És áldunk téged, hogy mi is részesei lehetünk a győzelemnek.

Köszönjük Józsué és az akkori néped győzelmeit. És köszönjük azt a békességet és nyugalmat, amit nekik is adtál és adsz nekünk is.

Urunk, ma is azért imádkozunk, hogy a kárpátaljai magyaroknak, az ottani lelki testvéreinknek különösen is, de az ott élő nemzeteknek Ukrajnában meg Oroszországban különösen is munkálkodj a szívükben, adj békét, vess véget a háborúnak. De legyen meg mindenben a te akaratod.

Kérünk, hogy a mi vezetőinket, világi vezetőinket, az államfőt, a miniszterelnököt, a minisztereket, a parlament minden tagját te tartsd kezvedben. Akik közülük hitben járnak, hadd legyenek Józsuéhoz hasonlóan vezetők a hívő életben is.

És kérünk téged arra, segíts nekünk hűséggel imádkozni azokért, akik nálunk is nagyobb bajban vannak, csaták előtt vagy után, akár vesztes csaták után, hogy rád tekintsenek, megbékéljenek, megvigasztalódjanak és helyreálljanak.

Kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.

A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szent Lélek ereje által.

Róma 15,13

434. ének

1. Vezess, Jézusunk, S véled indulunk.
Küzdelemre hív az élet,
Hadd kövessünk benne téged;
Fogjad a kezünk, Míg megérkezünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek.
És ha terhet kell viselnünk,
Panaszt mégsem ejt a nyelvünk;
Rögös bár utunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt,
Vagy ha másért bánat éget,
Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végéig,
És ha roskadozva járunk,
Benned támaszt hadd találunk,
Míg elfogy az út S mennyben nyitsz kaput.